

Foredragene og debatindlæggene offentliggjordes som Nordisk Udredningsserie 1967: 13 („Konferens om mark- og vattenföreningar 1967“).

På den session, som her behandles, slog kommunal- og arbejdsminister Helge Seip, Norge, til lyd for en stærkere koordineret nordisk indsats for at værne naturen mod misbrug, bekæmpe forureningerne og bevare dyre- og planteverdenen. I denne sammenhæng redegjorde han også for norske planer om etablering af nationalparker og af reservater for dyr, planter og fugle. Blandt andet undersøger man mulighederne for nordiske rovdyrreservater og har sat sig i forbindelse med de finske myndigheder for om muligt at oprette et fælles reservat for de store rovdyr i tilknytning til den nordligste norske naturpark. Ja, Seip anså det ikke for umuligt, at man samarbejdede med myndighederne på den sovjetiske side af grænsen.

Leirfall om trægheden i nordisk samarbejde.

Spørgsmålet om rationalisering og udbygning af Nordisk Råds arbejdsformer og det nordiske samarbejde i almindelighed blev af det fælles statsminister- og præsidiemøde i Reykjavík i oktober 1967 henvist til studium i en komité på 14 medlemmer, valgt halvt af regeringerne, halvt af rådspræsidiets. Fra forskellig side blev lignende problemer berørt under generaldebatten.

Senterpartisten Jon Leirfall, Norge, beklagede, hvor tungt og vanskeligt det var at få samordnet lovgivningen og de administrative bestemmelser i Norden. „Selv i rent praktiske sager hvor det ikke skulle være noen prinsipielle betenkeligheter, har de enkelte land som regel uhyre vanskelig for å erkjenne at det er andre måter å ordne sakene på enn de som praktiseres i ens eget land. Da stables det gjerne på benene en rekke ekspertuttalelser og administrative betenkeligheter, og det appelleres til nasjonale følelser på en slik måte at det grenser inn på nasjonalt angstbiteri. . . . Vi må erkjenne at til tross for at verdifulle resultater er nådd, går arbeidet for å nå dem gjennom Nordisk Råd ofte tungt og trådt og krever uforholdsmessig lang tid. Hvert land mener at den ordning de har, er den eneste forsvarlige, og at sakene ikke kan ordnes på annen måte. . . . Denne inn-

stilling, disse betenkeligheter når det gjelder å gjennomføre beskjedne nordiske harmoniseringer og integreringer som vi selv kan bestemme, står i en uforståelig motsetning til den beredvillighet vi viser når det gjelder å underkaste oss felleseuropeiske ordninger av en ganske annen rekkevidde, og som blir diktert oss utenfra“.

Kritik af rådets arbejdsformer.

Den norske Høire-mand Johan Møller Warmedal mente, at Nordisk Råd og dets arbejde stort set er for lidt kendt i den brede offentlighed. Han ønskede derfor at styrke informationsvirksomheden om rådet og dets virksomhed. Bl. a. beklagede han, at Nordisk Udredningsserie ikke havde videre udbredelse. Møller Warmedal kritiserede også sagbehandlingen i rådet, som han fandt for langsom, og mente, at nogle færre forslag og rekommandationer ville styrke rådets anseelse og fremme dets arbejdstakt.

Erkki Hara fra det konservative Samlingspartiet i Finland kritiserede ligeledes sagbehandlingen i udvalgene og rådet. Han mente, at svaghederne skyldtes, at rådet savner et permanent koordinerende centralorgan med egen administration, der kan virke mellem sessionerne og udvalgmøderne. Samarbejdet mellem rådet og regeringerne burde også effektiviseres, bl. a. ved større deltagelse af fagministrene i udvalgsarbejdet. Ligeledes var det værdifuldt, om hvert land udpegede en minister med den opgave at varetage og fremme arbejdet med de nordiske sager.

Fhv. statsminister V. J. Sukselainen, Finland, fandt, at det var en grundfejl i det nordiske samarbejde, at man ikke over for den parlamentariske forsamling (rådet), havde et samlet regeringsorgan. „Vi kan i generaldebatten få fem olika redogörelser från regeringarna men sällan en enhetlig regeringsstandpunkt“. Ligeså kritiserede han, at regeringerne havde været så passive med at indbringe forslag for rådet. Hvis ikke medlemmerne havde stillet forslag, ville rådet ikke have haft materiale at arbejde med. Han anså derfor tiden inde til også på dette punkt at aktivere og effektivisere arbejdet. „Jag tror att detta förutsätter att vi har ett organ, som bär regeringarnas gemensamma ansvar i spelet.“